

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ascensus Moysis in montem Seu De Oratione Tractatus Tribus Stationibus ac vijs Purgatiua Illuminatiua Vnitiua distinctus

Crombecius, Johannes

Avdomari, 1618

Perfectio viatorum maximè amovendis impedimentis continetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38133

STATIO SE
CVNDA MOYSIS
IN MONTEM
ASCENDENTIS.

DE VIA ILLUMINATIVA
DE ORATIONE MENTALI.

*Proficientibus & perfectis non deesse laborem,
ac impedimentis quae superent.*

TEXTVS DECIMVSTERTIVS

Cumque ascendisset Moyses.

*Perfectio viatorum maxime amovendis impe-
dimentis continetur.*

Hactenus in via purgati-
verfati sumus. Instruximus
rudiores, incipientibus
dimenta proposuimus, quibus
ad profectum aspirantibus
proficereque inciperent. Agendum modum

profectu, ut qui proficere cœperint viam aspiciant clariorem, illuminentur ipsi, ut iter agnoscant, & obvia quæque impedimenta prospiciant, illuminatique caveant ac declinent: denique sectentur semitas viasque cōplanatas in quibus cum voluptate procedant.

2. Illud tamen in vniversum sciendum est, totam p̄ne perfectionem, quæ in hoc mundo haberi potest propemodum cognoscendis, amovendis, ac superandis, impedimentis contineri: eam velut dispositione adornari, qua sensim cuiuslibet virtutis, ac perfectionis forma, Dei que operatio in nobis locum habeat, & introducatur: si enim amoliri impedimenta possimus (quod summopere suprema bonitas, quæ se animis nostris insinuare desiderat, stans & pulsans ad ostium cordis nostri, exoptat) formam ipsam consecuti sumus. Id in igne clarum est: exhausto namque pulsoque ex ligno, vi caloris, humore, ignis victor ingreditur & lignum populatur. Rupta glacie, aqua quæ subiacet, in nostram potestatem redigitur. Fractis, expugnatique mœnibus ac sublatiis obstaculis, civitas cedit oppugnanti. Rupto cortice, nucis nucleus in cibum cedit frequentius. itaque cum hęc mentio fiat ascensus, mirum est nihil dici de conversatione ipsa Moysis cum Deo. Iubetur ascendere, cum ait Dominus, *ascende in montem*

Perfectio viatorum maxime in amovendis impedimentis continetur. Similia.

VI
16

montem. vetatur populo ascensus: interdicitur
 tur idem sacerdotibus, nisi ad certum spatium.
 Deinde de Moyse dicitur *ascendens Moyses, tum, surrexerunt Moyses. Et ascendens Moyses*
 Denique *vocavit Dominus Moysen de caligine*.
 de ijs quæ secuta laborem ascensus sunt, parca
 admodum, nempe fuisse ibi quadraginta diebus
 & quadraginta noctibus: Idem nobis usu venit
 in progressu & profectu orationis. Vbiq[ue]
 obstacula, difficultates, nebule, eorum medio à Deo
 vocari nos, educique necesse est, ijsque superatis,
 calore ignis humorem exsiccate ardor spiritualis
 inducit soluta glacie adherentium desideriorum
 mundi, frigoreque depulso, pietatem constringente;
 gratiæ divini liquore perfundimur. Distractionum
 molibus everfis in celum ad tronum usque gloriæ
 conscendimus & Moysis discipulis aditus fit ad colloquium
 cum summo Numine. Sublatis quoque cordis nostri
 obstaculis Deus ipse pro sua voluntate in nobis
 agere potest. Nec enim via ordinaria aliter
 procedere statuit, parari sibi dicitur mandat;
 obstacula removeri: tum demum quasi pulsa
 nube ac caligine media, ipse se prodit,
 calorem fundit, movet effectusque suos
 producit. Ita nobiscum divina bonitas agit,
 mentes illustrat & accendit gratiæ suæ
 rivis infundit, nucleum spiritualis dulcedinis
 edendum porrigit, seque capi, et pugnare

pugnari, tenerique patitur. Ceterum nullus se adeo perfectum existimet, quin sciat se semper habere quod refecet. Consideremus arborem que dum tenera est luxuriat, rami- que erumpentes necessariò putadi sunt. Vbi verò creverit, vbi fructus copiosos fuderit, ad altitudinem iustam perducta, adhuc nihilominus cultoris manu indiget. Ramorum quidam exarescunt: alij erucis ac vermibus obvolvuntur, atque exeduntur: sæpe fomēto circa radicem; solisq; radijs circa ramos indiget, luxuriantiumque ramorum concisione opportuna. Sic & nobis initio, etsi ferventibus, multa desideria amputanda. Et quò perfectiores, eò subinde parvis vermibus ac defectibus magis abundamus. Tempus sæpe irrepit. Et adultiores, fervoris præteriti obliviscimur; in defectus pristinos relabentes. Quare meritò viatoribus omnibus ad celum progredientibus, illuc donec pervenerint, istud attribui debet: *Tempus putagium advenit.*

Simile ab commo- datum.

Cant. 2. 12.

VI
f 6

Q 2 TEXTVS